

OVERDENKING

God en het lijden Het lijden en ik God en ik

“Gedenk daarom je schepper in de dagen van je jeugd - voordat de slechte dagen komen en de jaren naderen waarvan je zegt: In deze jaren vind ik weinig vreugde meer.” (Prediker 12:1)

In een vorig kerkblad schreef ik er ook al over. Dat de vraag van het lijden vandaag de dag één van de grootste vragen aan God is. Het is één van de belangrijkste oorzaken dat mensen de stap om te gaan geloven niet kunnen zetten. En het is één van de belangrijkste oorzaken dat mensen nadat ze die stap ooit hebben gezet, toch weer afhaken.

En dan? Wat moeten we daarover zeggen?

Over de vraag van het lijden zijn hele boeken vol geschreven. Je kunt er uren over discussiëren. Waarom het zo moet. Wat God ermee wil. Of dat God het misschien toch ook niet wil, maar dat er iemand anders achter zit. De duivel bijvoorbeeld. Of zou het er gewoon bij horen? Zit het gewoon in de structuren van het bestaan, zo iets?

Onbelangrijk is het niet, om met dat soort vragen bezig te zijn. In de bijbel gebeurt het ook wel. Ten diepste is de vraag van het lijden altijd weer een vraag naar God. Hoe gaan die twee samen? Hoe kun je een liefdevolle en almachtige God rijmen met de honger in Afrika, de chaos in Syrië, en ga zo maar door?

En toch. Hoe begrijpelijk en terecht die vragen ook zijn. Wat mij misschien wel meer aanspreekt is de nuchtere houding van Prediker.

Prediker zegt: weet je wat je moet doen om het in het lijden met God vol te houden? Zorg ervoor dat op dat moment je geloof sterk genoeg is! “Gedenk daarom je schepper in de dagen van je jeugd - voordat de slechte dagen komen...”

“Gedenk je schepper.” Denk aan je schepper. Zorg dat je je schepper leert kennen. Zorg dat je iets met Hem krijgt. Zorg dat je Hem lief krijgt. Hopelijk kun je daar dan in slechtere tijden op terugvallen. Haast letterlijk.

Blijkt die schepper, je relatie met die schepper, een vaste grond onder je voeten te zijn. Die de vragen van het lijden aankan. Die je ook in moeilijke tijden overeind houdt.

Gedenk daarom je schepper “in de dagen van je jeugd”. Dat vind ik eerlijk gezegd ook wel spannend. Juist als je jong bent, blijkt het gedenken van je schepper namelijk heel moeilijk. In elk geval: als jong-ere valt het niet mee. Jongeren hebben vaak nog zoveel vragen. Die vragen zijn voor hen juist vaak een drempel om te gaan geloven. En als het gaat om de jaren dat je er “weinig vreugde meer” in vindt om je schepper te gedenken, zoals de tekst verderop zegt - dat blijkt juist ook vaak te gelden voor de jonge jaren. Jongeren zijn vaak liever met hele andere dingen bezig dan met God.

En toch. Prediker heeft wel gelijk. Als je in je jeugd al echt een stevige relatie met God op kunt bouwen. Dan heb je daar de rest van je leven wat aan. En dan is de kans groot dat je ook anders om kunt gaan met (de vragen van) het lijden - mocht dat je op een kwade dag persoonlijk treffen.

Misschien is het wel een vraag naar mensen *die al wat ouder zijn*. Hebben wij die vaste grond onder onze voeten al gevonden? Komen onze jongeren mensen tegen bij wie het geloof als een rode draad door het leven loopt? Durven we *als ouders* onze kinderen daar iets van te laten zien? Zo belangrijk!

De vraag van het lijden. Vaak wordt het gezien als een vraag naar God. En dat is het ook. Dat blijft het ook. “God en het lijden”.

Tegelijk: het is ook een vraag naar mezelf. Hoe sta ik in het leven? Hoe sta ik in het geloof? Hoe weerbaar ben ik, in slechte tijden? “Het lijden en ik”.

Uiteindelijk is het een vraag naar mijn relatie met God. Hoe staat het daarmee? Hoe ‘innig’ is die? “God en ik”.

“Gedenk je schepper.” Nee, niet dat mensen die in het lijden afhaken daar geen genoeg werk van hebben gemaakt. Zo niet! Wel als aansporing voor ieder persoonlijk. Werk aan je relatie met God, voordat de slechte dagen komen. En omdat niemand weet wanneer het zover is, is het maar het beste daar gelijk mee te beginnen...

Ds. K.A. Hazeleger